

Arrest

nr. 40 135 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 december 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat J. VANHALST en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 27 september 2007 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 28 september 2007 vraagt betrokkene de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 22 september 2008 weigert de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna afgekort: Adjunct-Commissaris-generaal) de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient betrokkene beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad). Op 5 december 2008 heeft de Raad het beroep verworpen, bij wijze van arrest nr. 20 030 omwille van het niet verschijnen van verzoeker. Tegen het arrest van de Raad stelt verzoeker cassatieberoep in bij de Raad van State. Op 15 januari 2009 wordt het beroep niet toelaatbaar verklaard bij wijze van beschikking nr. 3874.

Op 18 februari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 mei 2009 weigert de Adjunct-Commissaris-generaal de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelt betrokkene beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 juni 2009 trekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna afgekort: de Commissaris-generaal) bovenstaande beslissing van 12 mei 2009 in.

Op 14 juli 2009 weigert de Commissaris-generaal de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad.

Op 10 november heeft de Raad het beroep ingediend tegen de voormelde beslissing van 14 juli 2009 van de Commissaris-generaal verworpen bij wijze van arrest nr. 33 937 omwille van het niet verschijnen.

Op 16 november 2009 heeft de Raad het beroep ingediend tegen de voormelde beslissing van 12 mei 2009 verworpen bij wijze van arrest nr. 34.195 omwille van het doelloos zijn van het beroep.

Op 31 december 2009 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER.

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten S. B.
geboren te K. A., op (in) 00.00.1978
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/11/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 23/07/2009 (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokken het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(..)"

Op 14 januari 2010 beslist de Raad van State, bij wijze van beschikking nr. 5182 dat het beroep tegen het arrest nr. 33 937 van de Raad ontoelaatbaar is.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbeert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal op 14 juli 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft genomen en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het administratief cassatieberoep dat werd ingesteld tegen het arrest van de Raad werd op 14 januari 2010 niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 5182 van de Raad van State. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal van 14 juli 2009 wordt in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit, na te hebben vastgesteld dat verzoeker daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat hij van oordeel is dat hij wel belang heeft om drie redenen, met name dat hij gevaar loopt voor zijn leven bij een gedwongen terugkeer, dat hij nooit de kans heeft gehad om zijn asielrelaas te verdedigen en dat hij door een misverstand afstand heeft gedaan van een procedure bij de Raad, welke verkeerdelijk doelloos werd gepleit, stelt de Raad vast dat verzoekers argumenten geen afbreuk doen aan de voorafgaande vaststelling dat de verwerende partij in deze over een gebonden bevoegdheid beschikt. Bovendien dient ten overvloede te worden vastgesteld dat verzoeker in tegenstelling tot wat hij beweert wel degelijk de kans heeft gehad om zijn asielrelaas uiteen te zetten en te verdedigen doch dat uit de feiten zoals hierboven worden uiteengezet, blijkt dat verzoeker niet ter terechtzitting is verschenen. Verzoekers ongestaafde bewering als zou hij niet opgeroepen zijn voor de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarop zijn beroep tegen de beslissing van 14 juli 2009 de Commissaris-generaal behandeld werd, wordt verworpen in de beschikking nr. 5182 van de Raad van State. De Raad van State oordeelde immers dat verzoeker regelmatig werd opgeroepen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU